

Az elsőfokú bíróság, Fővárosi Törvényszék

útján

h.sz.: 18.Fpk.3510/2015

az

Alkotmánybíróság

részére

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
10.	
FOLYAMATOSZÁM	
18.Fpk.3510/2015	
Beérkezett: 2022 AUG 13.	
PÉLDÁNY: IV.	
MELLÉKLET: KÖZTÖK	
FOLYAMATOSZÁM:	
UTÓIRATOK:	

Az elsőfokú bíróság neve és az elsőfokú jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék

18.Fpk.3510/2015/86. számú végzése

Másodfokú eljárás bírósága neve és határozata száma:

Fővárosi Ítéltábla - 12.Fpkf.43.038/2022/2. számú végzése

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

Indítványozó: [REDACTED] az adós hitelező [REDACTED]

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 01852 - 0 / 2022	
Érkezett: 2022 AUG 11.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 17 db	[REDACTED]

Az alapügybeli eljárás:

Adós:

Adós képviselője:

Nemperes Eljárás Tárgya: felszámolási eljárásban az eljárás egyszerűsített befejezése

Tisztelt Alkotmánybíróság !

A [REDACTED]

felszámoló által képviselt

sel

adós ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban, az eljárás egyszerűsített befejezése tárgyában

alulírott hitelez

a korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd

ügyvéd útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő törvényes határidőben a fenti bírósági döntések, tehát a Fővárosi Törvényszék 18.Fpk.3510/2015/86. számú végzésére kiterjedően a Fővárosi Ítéltábla 12.Fpkf.43.038/2022/2. számú végzése ellen figyelemmel a jogerős határozat 2022.06.04-i kézbesítésére:

NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK KÖZZÉTÉTELÉRŐL

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok / nem járulok hozzá

Kérelem

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem, az adós hitelezőjével érintett eljárásokban meghozott határozatok, nevezetesen a Fővárosi Törvényszék 18.Fpk.3510/2015/86. számú végzése és a Fővárosi Ítéltábla 12.Fpkf.43.038/2022/2. számú jogerős végzése beleütköznek Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, adósi indokok érdemi elbírálásához való jog, fegyveregyenlőség elve) ezekkel összefüggésben az Alaptörvény XV. cikke (2) bekezdésébe (hátrányos megkülönböztetés tilalma) és (1) bekezdése első mondatába (törvény előtti egyenlőség). Végül XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti

határozatokat semmisítse meg olyan iránymutatással, hogy a Kúria az elsőfokon eljáró bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa (2016. évi CXXX.tv. (Pp.) 427. § (1) bekezdése a,) pontja és (2) bekezdése c.) pontja) és a jelen alkotmányjogi panaszban írtak szerinti bizonyítási teher és mérce szerinti bizonyításra, értékelésre kötelezze az elsőfokú bíróságot.

MELLÉKLETEK

Az iratokat, így az elsőfokú és másodfokú határozatot az elsőfokú bíróság terjeszti az Alkotmánybíróság elé. Jogi képviselőm meghatalmazását csatoltam korábban a bírósági eljárásban.

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE, HATÁRIDŐ BETARTÁSA

Jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem. A bíróság jogerős határozata ellen felülvizsgálati kérelemnek nincs helye (a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 60. § (7) bekezdése), azt 2022. június 4-én vette perbeli jogi képviselőm kézhez elektronikusan, 60 napon belül benyújtottam jelen alkotmányjogi panaszt az elsőfokú bírósághoz.

ÉRINTETTSÉG

A támadott határozatok eljárásaiban az adós hitelezője voltam.

TÉNYÁLLÁS

Az alkotmányjogi panasszal támadott elsőfokú és másodfokú bíróság által megállapított (kiegészített) alapügybeli **tényállás** szerint

„A hitelező a fellebbezésében a felszámoló terhére rótt sérelmeire hivatkozással már 2016. november 16-án is nyújtott be kifogást, melynek tárgyában indult eljárást a törvényszék a 2018. október 30-án jogerőre emelkedett 18.Fpkh.1489/2016/33. számú végzésével megszüntette, hivatkozással arra, hogy azt érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítani. A fellebbezés hivataltól történt elutasítása folytán ugyancsak jogerőre emelkedett a 18.Fpkh.410/2020/3. számú végzés, mellyel a törvényszék a hiánypótlási felhívás nem teljesítése miatt érdemi vizsgálat nélkül utasította el a hitelezőnek a felszámoló zárójelentése és vagyonfelosztási javaslata ellen benyújtott kifogását. A hitelező által előterjesztett, adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet a Pesti Központi Kerületi Bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasította, a Fővárosi Törvényszék az 57.Pkf.638.460/2018/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. [REDACTED] hitelező 2020. november 12-én ...kifogást terjesztett elő. A törvényszék a kifogást érdemi vizsgálat nélkül elutasította.....

A felszámoló zárójelentése szerint az adós vezetője nem adta át a tevékenységet lezáró mérleget, az adós könyvelési iratait, bizonylatait, az adós vagyonával csak részben számolt el, az utolsó közzétett beszámolója 2013. évre vonatkozik, a tevékenységet lezáró mérleg letétbehelyezési, közzétételi kötelezettségének nem tett eleget. Kötelezettségei elmulasztása miatt a törvényszék az adós vezetőjét 100.000 forint pénzbírsággal sújtotta. A felszámoló bejelentette, az adósnak nincs állományban lévő dolgozója, intézkedést igénylő szerződése, az adósnak az adós vezetőjével szemben bérleti díj és használati díj megfizetése iránt indított peres eljárása befejeződött, a felszámolónak nincs tudomása elhárítandó környezeti károkozásról, az adós iratai

megőrzéséről a felszámoló gondoskodott. Az állami adóhatóság nem végzett ellenőrzést. A felszámoló a tevékenységet lezáró mérleg, az ennek alapját képező bizonylatok, nyilvántartások, leltárak hiányában a jogszabályi előírásoknak megfelelő zárómérleget készíteni nem tudott.

A felszámoló az adós ingatlanai, ingóságai, stég, hajókikötő vagyonáról szerzett tudomást.

Az [REDACTED] szám alatti, Budapest [REDACTED] kerület belterület, [REDACTED] helyrajzi számú, kivett lakóház és vendéglátóegység, gazdasági épület, udvar megnevezésű ingatlan adós tulajdonában álló, [REDACTED] tulajdoni hányadát 24.375.000 forintért értékesítette. Az ingatlanra a Budapest Fővárosi [REDACTED] Kerület Önkormányzat 446.352 forint és járulékai követelése biztosítására 2009. augusztus 25-én jelzálogjog, a NAV Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága 1.322.468 forint és járulékai követelése biztosítására 2011. szeptember 14-én végrehajtási jog nyert bejegyzést az ingatlannyilvántartásba.

A felszámoló a vendéglőben fellelt ingóságok eladásából 625.000 forint bevételt ért el. A Budapest [REDACTED] kerület belterület, [REDACTED] helyrajzi számú, [REDACTED]

[REDACTED] szám alatti, garázs megnevezésű, 14 m2 területű ingatlan értékesítéséből 750.000 forint, a hajókikötő, úszóstég eladásából 635.000 forint bevétel származott.

A felszámoló a Cstv. 49/D. §-a alapján a NAV Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága hitelezőnek 1.322.468 forint, a Budapest Főváros XXIII. Kerület Önkormányzata Polgármesteri Hivatal hitelező részére 446.352 forint kielégítést fizetett. A felszámoló 16.438.489 forint felszámolási költséget (közüzemi díjak, posta, közjegyzői díj, bankköltség, irodaszerek, telefon, fénymásolás, igazgatási szolgáltatási díjak, őrzés, állagmegóvás, szakértői díjak, értékbecsülés, hirdetési díj, EER díj, utazási költség, áfa, fizetési meghagyásos eljárás díja, iratrendezés, tárolás költsége, helyi adó) rendezett.

A felszámoló az adós vezetőjével szemben 2015. február hónaptól 2020. január hónapig terjedő időszakra összesen 600.000 forint bérleti, illetve használati díj követelést érvényesített, mivel az adós garázs ingatlanára megkötött bérleti szerződés, illetve ennek felmondása ellenére az adós vezetője a bérleti díjat nem fizette meg, a garázst nem bocsátotta a felszámoló rendelkezésére. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.P.51.321/2020/8. számú, 2020. november 3-án jogerőre emelkedett bírósági meghagyása alapján [REDACTED] az adós vezetője az adós részére 600.000 forint megfizetésére köteles.

A felszámolás végén az adós felosztható vagyona 8.177.691 forint pénzeszközből, 600.000 forint követelésből áll. A törvényszék ismerte a nyilvántartott 13 hitelező követelésének összegét és besorolását. Ezek között a felszámoló [REDACTED] hitelező követelését 60.000 forint összegben f) kategóriában, 6.000.000 forint összegben h) kategóriában tartja nyilván határidőben bejelentett hitelezői igényként...."

A tényállás része valójában a további ELJÁRÁS részben ismertetett két döntés és a jelen alkotmányjogi panasz indokolásában érintett mindegyik tényállási elem is.

ELJÁRÁS

Az elsőfokú bíróság, a Fővárosi Törvényszék a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte, a felszámoló által előterjesztett vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta, a felszámoló részére 1.333.500 forint felszámolói díjat állapított meg. Egyéb rendelkezések mellett felhívta a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy a nyilvántartásba vételi díj elkülönített számlájáról 404.812 forintot a felszámoló számlájára, 25.046 forintot a díjkiegészítési számlára utaljon át, továbbá az alábbi hitelezők részére a következő összegeket utalja vissza: NAV Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága 10.145 forint, OTP Faktoring Zrt. 6.757 forint, [REDACTED] 6.673 forint, [REDACTED] .280 forint. Felhatalmazta a felszámolót, hogy az adós pénzeszközből 928.688 forintot felszámolói díjrész címén a maga részére kifizessen, 70.000

forintot a felszámolás zárása kapcsán felmerülő költségekre fordítson. Kötelezte a felszámolót, hogy az adós pénzeszközéből 290.062 forintot utaljon át a Gazdasági Hivatal által kezelt felszámolói befizetések letéti számlára. Kötelezte a felszámolót, hogy az adós pénzeszközéből az alábbi hitelezők részére a következő összegeket fizesse ki:

Az adósnak a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.P.51.321/2020/8. számú, 2020. november 3-án jogerőre emelkedett bírósági meghagyása alapján adósi vezetővel szemben fennálló 600.000 forint követelését a következő hitelezők között az alábbiak szerint osztotta fel:

A Törvényszék indokolásában rögzítette, hogy „a felszámoló a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63/B. §-a alapján kérelmezte az adós egyszerűsített felszámolását. A kérelem előterjesztéséről a 2016. március 1-jén kelt tájékoztató levélben értesítette a hitelezőket, és kérte az adós bárhol fellelhető vagyonára vonatkozó, illetve az eljárás rendes szabályok szerinti lebonyolításához szükséges információk közlését. A hitelezők részéről bejelentés nem érkezett. A törvényszék a 75. sorszámu, 2020. október 7-én kelt végzésével a zárójelentést és a vagyonfelosztási javaslatot megküldte a hitelezőknek, az állami és az önkormányzati adóhatóságoknak....A felszámolás végén az adós felosztható vagyona 8.177.691 forint pénzeszközből, 600.000 forint követelésből áll. A törvényszék ismertetette a nyilvántartott 13 hitelező követelésének összegét és besorolását. Ezek között a felszámoló hitelező követelését 60.000 forint összegben f) kategóriában, 6.000.000 forint összegben h) kategóriában tartja nyilván határidőben bejelentett hitelezői igényként.

A törvényszék megállapította, a nyilvántartások és a könyvvizetés hiánya miatt az eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan, ezért a Cstv. 63/B. §-a alapján, figyelemmel az 57-60. §-ok előírásaira is, a rendelkező részben foglaltak szerint határozott. Megállapította azt is, hogy a felosztható adósi vagyon az a) kategóriába sorolt igények teljes, a d) kategóriába sorolt igények részleges kielégítését teszi lehetővé. További adósi vagyon hiányában az e), f), g), h) kategóriába sorolt hitelezői igények kielégítésére nincs lehetőség...”

A másodfokú bíróság, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Kötelezte a hitelezőt, azaz engem, hogy 15 napon belül fizessen meg a felszámolónak 12.000 forint másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjat.

A másodfokú bíróság indokolásában rögzítette, hogy „Az ítéltábla rögzíti, a törvényszék helyesen állapította meg az eljárás mikénti befejezésének eldöntéséhez szükséges irányadó tényállást. Azt csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészítette ki....

A fentiek szerint kiegészített tényállásra is tekintettel helytállóan hivatkozott a felszámoló arra, hogy a hitelező az eljárás alatt igénybe vette a jogorvoslati lehetőségeit, az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresete és a kifogásai egyaránt elutasításra kerültek. Egységes a bírói gyakorlat annak megítélésében, hogy a korábban már előterjesztett kifogásoknak a záróvégzés elleni fellebbezés indokaként történő ismételt előterjesztésének nincs helye.

Rámutat az ítéltábla, egységes a bírói gyakorlat abban is, hogy nem ad teret a határidőben előterjesztett elmulasztott kifogások utóbb, más formában történő érvényesítésének. Nem nyújtható be a Cstv. 56. § (1) bekezdése vagy a Cstv. 63/B. § (2) bekezdése szerinti, a záró

dokumentáció adatai elleni kifogás olyan körülményre hivatkozással, amelyről a kifogásoló már korábban tudomást szerzett, és azt a Cstv. 51. § (1) bekezdése szerint kifogásolhatta volna (BH1996. 119., BH2016. 41.). Továbbá, tekintettel arra, hogy a Cstv. 56. § (1) bekezdése és a 63/B. § (2) bekezdése a jogvesztés következményét fűzi a záró dokumentáció adatai elleni kifogásolási határidő elmulasztásához, a záróvégzés elleni fellebbezésben nem hozható fel olyan felszámolói intézkedés vagy mulasztás elleni sérelem, melyet a fellebbező elmulasztott kifogásolni a jogvesztő határidőn belül. A hitelező a fellebbezését nem alapíthatja olyan hivatkozásra, melyet a kifogásolási jogával élve az eljárás folyamán már korábban érvényesítenie kellett volna.

A hitelező tehát a záróvégzés elleni fellebbezésében alaptalanul hivatkozott azokra a sérelmeire is, melyeket korábban már kifogásolási eljárás tárgyává is tett, és azokra a sérelmeire is, melyeket a Cstv. 63/B. § (2) bekezdése szerinti jogvesztő kifogásolási határidő alatt elmulasztott érvényesíteni.

Mindezekre tekintettel a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy fennáll az egyszerűsített felszámolásnak a Cstv. 63/B. §-a szerinti feltétele: a nyilvántartások és a könyvvezetés hiányai miatt a felszámolási eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan.

Ezért az ítéletábra a törvényszék helytálló végzését a Cstv. 6. § (3) bekezdésében foglaltak szerint megfelelően alkalmazott, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 259. §-ára utalással, a 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta....”

BÍRÓI DÖNTÉST ÉRDEMBEN BEFOLYÁSOLÓ JELLEG:

Az önkényes mérlegelés tilalma megszegése *fogalmilag, minden esetben tehát* a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, hiszen maga az önkényes mérlegelés vezet önkényes döntésekhez, ezért csak annyit kell hozzátennünk ehhez, hogy az érdemi döntést magát befolyásolta maga az ügy érdemében elkövetett önkényes mérlegelés-sorozat.

A fegyveregyenlőség, tisztességes eljáráshoz való jog sérelme a bizonyítás és az értékelés körében nem helytálló jogi eredményre vezetett. A saját másodfokú bírsági bizonyítás vagy előírása az elsőfokú bíróság számára tisztázhatta volna javamra, hitelezői követelésemet megtérülésére alkalmas módon a valós tényállást.

A bírósághoz való jog, a hatékony jogorvoslathoz való jog megszegése végső soron abban fedezhető fel, hogy kifogásaim megalapozott mivolta önkényes mérlegelés nélkül megállapításra került volna a további részekben kifejtettek alapján.

A hátrányos megkülönböztetés tilalma (ezzel a törvény előtti egyenlőség) be nem tartása az ingatlanomnál szintén ezzel járt, hiszen a felszámolás alá került társaságokkal szembeni hitelezői követelések megtérülésére, a kifogások tisztességes elbírálására és a befejezés elleni jogorvoslati tilalmak nem tág értelmezésére azért többségében számíthatnak az „fa” cégek.

Az alkotmányértés igazoló következő pontbeli („Alaptörvény-ellenesség mibenléte tételesen”) érvek figyelembevétele kedvezőbb helyzetbe hozta volna az adóst, így engem a követelésemet megtérülésével, hiszen a hitelezői kérelmet elutasító, nekem kedvezőbb döntés nélkül a költség-fizetési marasztalásokból súlyos kötelezettségeim nem fakadtak volna és a tulajdonjogom (hitelezői követelésemet) megvédésére is sor került volna.

ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG MIBENLÉTE TÉTELESEN:

Jelen alkotmányjogi panaszomban kértem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLII. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem, az adós hitelezőjével érintett eljárásokban meghozott határozatok, nevezetesen a Fővárosi Törvényszék 18.Fpk.3510/2015/86. számú végzése és a Fővárosi Ítéltábla 12.Fpkf.43.038/2022/2. számú jogerős végzése beleütközik Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, adósi indokok érdemi elbírálásához való jog, fegyveregyenlőség elve) ezekkel összefüggésben az Alaptörvény XV. cikke (2) bekezdésébe (hátrányos megkülönböztetés tilalma) és (1) bekezdése első mondatába (törvény előtti egyenlőség). Végül XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti határozatokat semmisítse meg olyan irányutatással, hogy a Kúria az elsőfokon eljárt bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa (2016. évi CXXX.tv. (Pp.) 427. § (1) bekezdése a.) pontja és (2) bekezdése c.) pontja) és a jelen alkotmányjogi panaszban írtak szerinti bizonyítási teher és mérce szerinti bizonyításra, értékelésre kötelezze az elsőfokú bíróságot.

Az egyszerűsített módon történő befejezéshez kapcsolódóan és folytán hivatkozott és alkalmazta a Cstv. 57. § (1) bekezdése a) pontját, (2) bekezdése b.) pontja, 53. § (2) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 49/D. §-át, az alkalmazandó rPp. 77-78. §-ait, a 225/2000 (XII:19.) Korm.r. 12. §-át, 3. §-a (4) bekezdését.

A bíróság ezen jogszabályi rendelkezéseket sértette meg a Cstv. 63/B. § feltételei fennállása téves mérlegelésével és következtében.

Az alábbiak szerint nem álltak fenn a 63/B. § szerinti követelmények és ezt a fellebbezésemben is hivatkoztam:

Összefoglaló jelleggel az rögzítendő, hogy hiányzik a jóváhagyott mérleg bizonylatolása, az adósi ingatlan és berendezési tárgyai áron alul kerültek értékesítésre, számos felesleges költséget generál a felszámoló megkárosítva a hitelezőket és az adóst.

Már 2016. november 8-án benyújtottam, hogy „A Kölcsön nyújtok elől eladta a kölcsön fedezetét jelentő közel 170 millió értékű vagyont 24 375 000,- forintért. Jelentős érték eltéréssel adta el az ingatlant és az eszközöket és teljesen figyelmen kívül hagyta a Cstv.61. § (4) bekezdését... A Törvényszékhez a kölcsön meglétét vitató levelet küld akkor, amikor az adásvételi szerződésből kiderül, hogy nyáron a [REDACTED] eladását a Céglőnybe, már 2016. június 23. napján meghirdette. Csatoltam a birtokomba került [REDACTED] között 2016. szeptember 15. napján kötött adásvételi szerződést és csatolom a [REDACTED] levő eszközök leltárát, ami 2013. januárban átadásra került az [REDACTED] részéről [REDACTED] a tartós bérlet alapján. Csatoltam a Bérleti szerződést és az [REDACTED] követelését a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma 9.G.42677/2014/2./I. felfüggesztett perbeli követelését. Csatoltam az iratok átadásáról készült átvételi bizonylatokat (2016.március 31.)”. [REDACTED] hitelező 2016. november 13-án

írásban jelezte, hogy „az [redacted] felszámoló biz [redacted] az [redacted]
nek nyújtott kölcsönöm fedezetét elvonta. A fedezetül szolgáló [redacted]
[redacted] eladta a [redacted] A [redacted]
[redacted] volt korábbi bérlője a Vendéglőnek és jelentős összeggel tartozik a [redacted]
nek, amely perbe a tulajdonosok kérése ellenére sem szállt be a felszámoló bizt [redacted]
[redacted] A nyilvános hirdetésben nem szerepel a [redacted] álló és forgó eszköz vagyona, amit
részben az általam kölcsön adott pénzből vásárolt meg az [redacted] a korábbi bérlőjétől”.

Tovább [redacted] kölcsönnyújtó 2017.07.11-én kelt beadványa sem került kivizsgálásra,
a cáfolatának dokumentált indokait, a bizonylatokat sem vezette elő a felszámoló: „...Az
[redacted] 2017. május 03. napján a 18. Fpkh. 1489/2016/11 beadványában csatolt ingó
leltárt, ami véleményem szerint, mint beadványomban írtam hiányos, de arra alkalmas, hogy a
felszámoló elismerte, hogy az általam kölcsön adott pénzből az [redacted] korábbi bérlőtől
berendezési tárgyakat és forgó eszközöket vett. Engem az a tény, hogy a felszámoló [redacted]
[redacted] becsületsértő módon hazugsággal vádolja, nem érint, nem érint a paragrafusokra
történő hivatkozása sem, azt a felszámoló az [redacted] rendezze és ne velem. Én kölcsönt
adtam [redacted] keresztül. Tudtam, hogy a [redacted]
milyen értéket képvisel, láttam a berendezési tárgyakat (konyhai berendezés, vendéglői
bútorok, stb). A felszámoló a 2017. május 03. napján küldött leltárával megerősítette, hogy ezek
a berendezések a [redacted] 2015. december 03. napján meg voltak. Az én
általam adott kölcsönre, nincs hatással, hogy a korábbi bérlő felszámolásra került....Engem az
érdekel, hogy a felszámoló miért gyanúsít bűncselekmény elkövetésével, miért vonja kétségbe
a kölcsön szerződés valóságát alaptalanul, továbbá érdekelne a többször felszámoló felé
feltett kérdésre a válasz. Rajtam kívül még kinek a hitelezői igényét nem fogadta el. Más
hitelezőkkel hogyan egyezett meg és miért nem szállt be az [redacted]
[redacted] szemben indított perébe.”.

A volt ügyvezető, [redacted] 2015.12.21-i nyilatkozatáról a végzés hallgat, pedig a
felszámolói hamis vad szerinti irattartomány nem róható fel volt ügyvezetőnek és nem is valós:
„...A társaság nem rendelkezik leltárral, mert a bérlő többszöri kérésre sem engedte meg a
leltározást amivel jelentős kárt okozott a társaságnak. 2013. január február hónapokban a
társaság a bérlő rendelkezésére bocsátotta álló és forgó eszközeit attól kezdve a bérlő nem
engedte a leltár elvégzését, ami által jelentős kárt okozott a társaságnak. Leltár hiányában
bevallást adni nem tudott a társaság, ezért a NAV jelentős mulasztási bírságot szabott ki a
társaságra....”

A sajnálatos és érthetetlen módon jóváhagyott mérleg fogyatékoságai:

1. A [redacted] 2012. 12.27. napján nem létezett [redacted] ügyveze-
tőként írta alá a nem létező Kft névben. (Bérleti szerződés)
2. A közművek nem kerültek átírásra, mert nem létezett a Kft és nem volt adó száma. A
[redacted] alakulását csak 2013. január 18. napjával adták be a cégbíróságra.
3. Az [redacted] részére úgy adott ki igazolást, hogy az [redacted]
tulajdonában levő [redacted] vendéglő értékbecsléssel, és leltárral sem rendelkezett az
igazolás időpontjában.
4. A záró mérleg azért nem készült el, mert a felszámoló [redacted] kérésem ellenére
sem adott lehetőséget leltár elkészítésére. Az általa készített leltár az általam a bérlő által

átvett lista alapján készült. Tudatosan készült az egyszerűsített felszámolásra, iratok és leltár hiányára hivatkozva. Cstv.63/B §-a (Átadás- átvételi jegyzőkönyv)

5. A Törvényszék nem fogadta be a hitelezői választmányt, mert a felszámoló nem ismerte el a hitelezők követelését.
6. A hitelezők pert indítottak, melyet megnyertek.
7. A hitelezői per alatt, a felszámoló ár alatt a volt bérlőnek adta el az ingatlant, a hitelezők tudta nélkül. Az Önkormányzat értékn nyilatkozata, a 2014. évi ingatlan szakértő vélemény támasztja alá, hogy a 2016 évi értékbecslés alulértékelt.(Értékbecslések)
8. Az ár alatti értékesítést alátámasztja, hogy [REDACTED] 70 millió forint magán hitelt vett fel az „adás-vétel” követő hat hónap után. (Tulajdoni lap)
9. Mellékelem a hitelezők által a per folyamán keletkezett iratokat, a vendéglő biztosítót szerződést.
10. Mint mondtam a felszámoló az első bejelentkezése óta tudva levő volt, hogy a korábbi bérlő megfizette a tevékenységét.
11. A [REDACTED] kezdeményezte a felszámolási eljárást. Jelentős tartozása volt, a felszámoló a folyamatban levő perbe nem szállt be így nem érvényesített több mint 34 millió forintos követelést a [REDACTED] felé. [REDACTED] követelése)
12. A [REDACTED] 2016. júniusban nyilatkozott arról, hogy bruttó 25 606 248,- Ft-ért megveszi az ingó és tárgyi eszközöket. Az eladási ár ezzel szemben nettó 625 000,- Ft lett! A számla 2016. szeptember 30. napján kelt, de a kifizetés a folyamatban levő per hatására, csak 2017. március 09. napján történt meg. (Nyilatkozat, számla és átutalás) Az eladási ár kifizetéséről és a számláról a mai napig nem kaptam bizonylatokat. Minden képen kellene kérni a felszámoló könyvelését, mert több mint 14,5 millió forintörzési összeget számolt fel a szerinte üres étteremért.

[REDACTED] 2020. novemberi nyilatkozata is megerősítette a fentieket.

A továbbiakat a fellebbezési vagy hatályon kívül helyezés folytán a megismételt elsőfokú eljárásban kellett volna tisztázni, hiszen a fentiekkel összefüggnek, s természetesen ilyen döntés, bizonyítás adta volna a lehetőséget ezek nem is első felvetésére:

1A., A [REDACTED] ingatlan és forgóeszköz tulajdonosa [REDACTED] volt. [REDACTED]

2A., A [REDACTED] megtevesztette az [REDACTED] akkori tulajdonosát [REDACTED] és engem, mint kereskedelmi vezetőt. Nem mondták meg, hogy a [REDACTED] még nincs bejegyezve és az alakuló iratok sincsenek a cégbíróságra beadva. Nem létező cég nevében adta ki magát ügyvezetőnek [REDACTED]

A nem létező cég által kötött bérleti szerződés semmis.

A [REDACTED] kerületi rendőrség [REDACTED] számon nyomozást folytat az ügyben. (Melléklet, tulajdoni lap, cégekivonat, bérleti szerződés.)

3A., A nem létező [REDACTED] nevében [REDACTED] az [REDACTED]

ingatlant és a forgóeszközöket átvette. (Melléklet, átvételi leltár a forgóeszközökről.)

4A., A [REDACTED] a szerződésben foglaltakat nem teljesítette, bérleti díjat és forgalmi jutalékot nem fizetett. A bérleti szerződés felmondását követően sem hagyta el a helyiséget.

5A., A [REDACTED] kezdeményezte a Cégbíróságnál és a NAV-nál a [REDACTED] felszámolását. Felszámolónak az [REDACTED] lett kijelölve.

6A., A felszámoló cég alkalmazottja [REDACTED] felszámoló, nem fogadta el az [REDACTED] Hitelezői követelését. A hitelezők pert indítottak, melyet 2018. –ban megnyertek. Az [REDACTED] Kft ügyvezetője tájékoztatta a felszámolót, hogy a [REDACTED] szemben per van folyamatban, elmaradt bérleti díj, jutalék és költségek miatt. Felajánlotta a pert addig vivő [REDACTED] ügyvéd, hogy a pert folytatja és befejezi, de a felszámoló biztos a felajánlását elutasította. A per tárgya 34,7 millió forint. A felszámoló a pert nem folytatta, a korábbi bérlővel szembeni követelést a későbbiekben sem érvényesítette.

7A., A per alatt a felszámoló ár alatt meghirdette és a volt bérlőnek eladta a [REDACTED] tulajdonát képező ingatlant és a forgóeszközöket. (Melléklet: árverési hirdetés, [REDACTED] vételi ajánlata, árverési jegyzőkönyv, adásvételi szerződés.)

8A., Az ingatlan értékbecslését a felszámoló biztos saját ismerőseivel végeztette el, aki a valós árnál jóval alacsonyabb értéket állapított meg az ingatlanra. Az [REDACTED] társaság rendelkezett az ingatlanra és a forgóeszközökre a [REDACTED] biztosítással, mely 180,4 millió forintra szól. Az Önkormányzat értékbizonyítvány az ingatlanra 2017. március 22. napján 95 millió Ft. (Melléklet: értékbecslések, Biztosítási kötvény értékbizonyítvány.)

9A., A felszámoló az értékesítésnél nem vette figyelembe a [REDACTED] árajánlatát, melyben a berendezési tárgyak 25 606 248,- Ft vételárat ajánlott fel a berendezési tárgyakra. Az eladási ár 625 000,- Ft lett. Az árverési vételárat a vevő nem fizette ki határidőre. a berendezési tárgyakat, csak 2017. március 09. napján fizette ki átutalással. A teljes vételárról a felszámoló a bírósági eljárások alatt számlát nem tudott bemutatni és azt sem tudta igazolni, hogy az árverési vevő a vételárat mikor fizette ki, ha egyáltalán kifizette. Többször kértük a perek alatt a számlát és az átutalás igazolását, ez a Fővárosi Törvényszék részére sem került becsatolásra.

10A., Teljes mértékben elfogadhatatlan a felszámoló költség elszámolása. 10. hónapra 14 361 684,- forintot számol el őrzés, védelemre melyet számlákkal nem támasztott alá. Közüzemi díjak, akkor, amikor a közüzemek ki voltak kapcsolva. 264 973,- Ft. Belföldi kiküldetés 135 000,- Ft. Ezeket a tételeket soha sehol nem igazolta a felszámoló. (Melléklet: Költség kimutatás).

11A., A vételár kifizetését a felszámoló semmilyen fórumon nem igazolta. A vendéglő eladásáról számlát nem mutatott be többszöri kérés ellenére. Költség számlákat állított be, melyeket egy összegben jelölt a zárómérlegben, tételes elszámolást a hitelezők sem kaptak.

12A., Fenn áll a gyanú, hogy a vételár a törvényben előírt 30 napon belül nem lett kifizetve Így az árverés maga is érvénytelen.

Ami tény a bérleti szerződés nem jött létre, mert nem létezett cég a bérleti szerződés

megkötésekor és nem jelezték azt sem, hogy előtárasság.

A vendéglő vételárát valószínűsíthető, hogy nem fizették ki, mert a berendezésre kiszámlázott 625 000,- Ft-ot is a árverés után 15 napon belül kellett volna kifizetni, de csak 2017. március 9. napján utalták, ami önmagában is érvénytelenné teszi az árverést.

Ilyen körülmények között, tehát mindezekre – a fenti benyújtottakra és a benyújtást meggátló bíróság magatartások miatt csak részben előadottakra - tekintettel óriási mulasztása a jogerős és a helybenhagyással érintett végzéseknél, hogy tételesen nem ismerteti a korábbi kifogásokat, úgy érvel mintha mindig minden kifogásolnivaló tekintetében kifogás erült volna és kerülhetett volna benyújtásra, KIÜRESÍTI ezzel minden értelmét a befejezés elleni jogorvoslatnak, az utóbbi elvi szinten is értelmét vesztené, ha ezt elfogadnánk.

Tehát:

Sértette e körben a hatékony jogorvoslathoz való jogot is mint a tisztességes eljárás rész-jogosítványát az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke és az Alaptörvény XVIII. cikke tekintetében, mert olyan tág jogorvoslati tilalmat teremtett, mely kiüresítette a fellebbezést.

Az önkényes mérlegelés tilalma, a bírósághoz való jog, a hatékony jogorvoslathoz való jog megszegése végső soron abban fedezhető fel, hogy érdemi elbírálástól mindkét fokú bíróság tartózkodott.

Tehát az Alaptörvény XVIII. cikke fentebb írt nem-alkalmazása olyan bírói hiba, mely egyértelműen önkényes, minden ésszerűséget sért, a hatékony érdemi döntéshez, jogorvoslathoz és így indokoláshoz való jogba is ütközik, s nem mellékesen a magját érinti a hátrányos megkülönböztetéstől való védelemnek, tehát e körben tévedni súlyosabb megítélésű, mint más eljárási vagy anyagi jogi rész kérdésben.

Ez nem esik tehát az alkotmányos bírói független, szabad mérlegelés elvébe sem, azt átlépi, önkényes mérlegelést valósít meg. Az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) és (7) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog, érdemi jogorvoslathoz való jog) sérült.

Mindegyik bíróság így túllépte a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságát. Az önkényes mérlegelés tilalma sérült.

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve

ezekkel összefüggésben (7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak. Minden panaszbeli jog, részjog sérült.

Könnyű belátni hogy az eljáró bíróságok nem létező mérlegelési szabadságot teremtettek maguknak és contra legem jogellenesen döntöttek. A jogszabály egyenes, teljesen világos tartalma nem írható felül, a kétséges, általános tartalom adott esetben értékelhető a nyelvtani értelmezéstől eltérően, itt azonban erről szó sem lehetett volna). A mérlegelés önkényessége nem kétséges. A tisztességes eljáráshoz való joggal való kapcsolata az önkényes

mérlegelésnek nem vitatott a Strasbourgi gyakorlatban sem, nincs ezért sem szükség a jogsérelem alkotmányos alapjoghoz kapcsolódásának külön bizonyítására, az evidens összefüggés részletes bemutatására.

Tulajdonjog sérelme nem pusztán az eljárási költségekben van:

Nyilvánvaló, hogy a hitelezői követelések és általában és a kérelmező hitelezőé is.

S persze az alkotmányértés igazoló előző pontbeli („Alaptörvény-ellenesség mibenléte tételesen”) érvek figyelembevétele kedvezőbb helyzetbe hozta volna az adós hitelezőjét, azaz engem, hiszen a hitelezői kérelmet elutasító kedvezőtlenebb határozatok és költség-fizetési marasztalásokból súlyos kötelezettségei fakadnak és a tulajdonjoga megvédésére is sor került volna.

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) is ütköznek a támadott döntések tehát.

Az alábbiakban a hátrányos megkülönböztetés tilalma tekintetében írtak egyébként a tulajdonhoz való jog sérelmét is jelentik.

Diszkriminatívnak, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 13. cikkébe, az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe ütközőnek tekintem az eljárást, mert úgy érinti vagyonomat (követelésemet), és korlátozza indokolatlanul hogy a fenti részletes indokokat felhoztam, **de ezen indokomat sem bírálta el egyik bíróság sem.**

Nem felel meg a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az a mérlegelést, értékelést, kifejtett érveket, ezek ismertetését sem tartalmazó bírósági indokolás, de inkább lakonikus megállapítás, mely alapján, idézem:

”Egységes a bírói gyakorlat annak megítélésében, hogy a korábban már előterjesztett kifogásoknak a záróvégzés elleni fellebbezés indokaként történő ismételt előterjesztésének nincs helye. Rámutat az ítéletábra, egységes a bírói gyakorlat abban is, hogy nem ad teret a határidőben előterjeszteni elmulasztott kifogások utóbb, más formában történő érvényesítésének. Nem nyújtható be a Cstv. 56. § (1) bekezdése vagy a Cstv. 63/B. § (2) bekezdése szerinti, a záró dokumentáció adatai elleni kifogás olyan körülményre hivatkozással, amelyről a kifogásoló már korábban tudomást szerzett, és azt a Cstv. 51. § (1) bekezdése szerint kifogásolhatta volna (BH1996. 119., BH2016. 41.). Továbbá, tekintettel arra, hogy a Cstv. 56. § (1) bekezdése és a 63/B. § (2) bekezdése a jogvesztés következményét fűzi a záró dokumentáció adatai elleni kifogásolási határidő elmulasztásához, a záróvégzés elleni fellebbezésben nem hozható fel olyan felszámolói intézkedés vagy mulasztás elleni sérelem, melyet a fellebbező elmulasztott kifogásolni a jogvesztő határidőn belül. A hitelező a fellebbezését nem alapíthatja olyan hivatkozásra, melyet a kifogásolási jogával élve az eljárás folyamán már korábban érvényesítenie kellett volna. A hitelező tehát a záróvégzés elleni fellebbezésében alaptalanul hivatkozott azokra a sérelmeire is, melyeket korábban már kifogásolási eljárás tárgyává is tett, és azokra a sérelmeire is, melyeket a Cstv. 63/B. § (2) bekezdése szerinti jogvesztő kifogásolási határidő alatt elmulasztott érvényesíteni. Mindezekre tekintettel a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy fennáll az egyszerűsített felszámolásnak a Cstv. 63/B. §-a szerinti feltétele: a nyilvántartások és a könyvvezetés hiányai miatt a felszámolási eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan.....”

Ez tehát egyben önkényes mérlegelés is!

Az Alaptörvény szerint is, a jogalkotó egyértelműen és minden jogalkalmazó szervre kötelezően alkalmazandó norma formájában kifejezésre juttatta azt az alkotmányos alapelvet, hogy a tulajdonhoz való alapjog korlátozhatósága csak kivételes körülményekben és csak szükséges mértékben kerülhet sor, azonnali kártalanítás mellett. Az Emberi Jogok Európai Egyezménye Első Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikke, az Alaptörvény XIII. cikke (1) bekezdése is sérült.

Az Alkotmánybíróságnak következetes az ítélkezési gyakorlata azt illetően, hogy az államnak az alapvető jog tiszteletben tartására és védelmére vonatkozó kötelezettsége nem merül ki abban, hogy tartózkodnia kell megsértésüktől, hanem magában foglalja azt is, hogy biztosítania kell az érvényesülésükhöz szükséges feltételeket is [64/1991. (XII. 17.) AB határozat, 55/2001. (XI. 29.) AB hat.].

Végül:

Egyik előbbi alkotmányos megsértett jog szükséges, arányos, objektív, észszerű korlátozása sem merült fel egyik bíróság határozatában sem, nem mentesül egyik sem az alkotmányértés alól ezen az alapon sem (**Strasbourgi szükségességi-arányossági teszt**re utalok).

A tisztességes eljáráshoz való jog csak a tárgyalás nyilvánossága tekintetében korlátozható, ez fel sem merült. A tulajdonhoz való jog adók és a közérdekű használat érdekében korlátozható jogszerűen, ez nem merült fel, de éppen hogy a törvényben meghatározottság sérült.

JOGI ÉRVELÉS HOSSZABBAN ÉS ÁLTALÁNOSABBAN:

Az előbbieken kifejtett Alaptörvénytértésekhez az alábbi alkotmányjogi, nemzetközi emberi jogi háttér, alapok tartoznak:

Az Alaptörvény rendelkezéseinek megsértése olyan esetben is fontos körülmény, amikor az nem jár orvosolható alkotmányértéssel jelen eljárásban, hiszen ezek fényében kell megítélni a jelen alkotmányjogi panasz eljárásban releváns, érdemben elbírálandó előző pontban kifejtett alkotmányértéseket. Ilyen az Alaptörvény M. cikke:

Az Alaptörvény garantálja

M cikkének (2) bekezdésében, hogy

„Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.”

XV. cikk (1)-(2) bekezdéseit:

„(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit:

*„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes és nyilvános tárgyaláson**, ésszerű határidőn belül bírálja el.”*

*„(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy **jogorvoslattal** éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”*

A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása az előző részekben írtakon túlmenően:

A tisztességes tárgyaláshoz és a jogorvoslathoz fűződő jog sérelme

Az adóst, az adós hitelezőjét mint felet és érdekeltet is megilleti a tisztességes tárgyaláshoz, tágabban a tisztességes eljáráshoz való jog.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban meghatározásra került, hogy „a **tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog** azt követeli meg a bíróságoktól, hogy az eljárási szabályokat az Alaptörvénynek megfelelően alkalmazzák, és azt a **minimális követelményt** mindenképpen előírja, hogy „a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az **ügy lényegi** részeire vonatkozó észrevételeit **kellő alapossággal** megvizsgálja, és ennek **értékeléséről** határozatában **számot adjon**”

.....Az indítványozó a nem jogerős határozattal szemben fellebbezett, abban és több beadványában az időközben is keletkezett, álláspontját erősítő jogértelmezésekre felhívta a bíróság figyelmét. Ezeket azonban az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták, elutasították, legtöbbször indokolás nélkül, vagy felszínes indokokkal. Ezzel kapcsolatban éppen indítványozó fellebbezési jogának lényege veszett el, kiüresedett a jogorvoslati jog, mely azonos elbírálás alá esik azzal, mintha nem is biztosították volna azt. Olyan indokolás nélküli megállapítások kerültek rögzítésre (fentebb), melyek különösen az ismert nemzetközi jogi fórumok állásfoglalásainak tükrében alapos magyarázatra szorultak volna, ám az állítások még érintőlegesen sem lettek alátámasztva.

Az Alaptörvény-ellenességet megalapozza tehát, hogy az önkényes mérlegelés tilalma az előbbiek körében súlyosan sérült a következő általános standardok és indokok miatt önmagában és együttesen értékelve is:

„A bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, »elszenvedői« a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelességeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére.” Ezt a logikát követve az Alkotmánybíróság megsemmisítette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek (Pp.) azt a rendelkezését, amely szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy „a felperes követelése nyilvánvalóan alaptalan vagy lehetetlen szolgáltatásra (megállapítására) irányul” [59/1993. (XI. 29.) AB hat.].

Az önkényes mérlegelés az adósnak és nekem az adós hitelezőjének az EJEE 6. cikkét és az Alaptörvény bekezdésében biztosított jogait is sérti. Ezzel kapcsolatban merül fel az, hogy ha a bíróság megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat

(önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot), akkor megsérti-e a peres félnek a tisztességes tárgyaláshoz való alkotmányos jogát. Ha a bíróság önkéntesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

A bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrésztől erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

Az Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata, valamint Darák Péter a Kúria elnöke „A bírói hatalom kártérítési felelőssége” című tanulmányában is egyértelműen jogellenesnek tartja a bírói önkényt, miszerint:

Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata III. rész 23. pontja is megerősít: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”

A tanulmányából szó szerint idézve: „A bírósági jogkörben eljáró személyek károkozó magatartása – amennyiben következmények nélkül marad – az államhatalom oldaláról nézve súlyos működési zavart eredményez; rést üt a jogállamiság, a jog uralma alá vetett állam eszméjének pajzsán, teret engedve ezzel az önkénynek.”

Az első és a másodfokú bíróság önkényesen, azaz alkotmányellenesen döntött. A fentiek miatt ez az álláspont közvetve szembemegy az Emberi Jogok Európai Egyezménye (Római Egyezmény) 6. cikkével, de az EU Alapjogi Charta tisztességes eljárást érintő rendelkezéseivel is.

A Római Egyezmény, az 1993. évi XXXI. törvény, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 13. cikke a hatékony jogorvoslathoz való jog kapcsán kimondja: bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg. Itt említendő (a két érintett felsőbb bíróság kifogásolt döntései, következtetései kapcsán), hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Delcour-ügyben hozott határozata szerint az egyezmény nem kötelezi a tagállamokat fellebbviteli bíróságok

felállítására. Ha azonban ilyen bíróságok működnek, a 6. cikknek, tehát a tisztességes eljárás általános követelményeinek érvényesülniük kell.

Az Alkotmánybíróság követi az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogi érvelését, elveit.

Az Alkotmánybíróság **tulajdonhoz való joggal kapcsolatos** gyakorlatát illetően kiemelendő:

Az AB gyakorlata szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat] „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. A szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának ugyanis nincs polgári jogi megfelelője. A tulajdonjog részjogosítványai [...] nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. [...] Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” (ABH 1993, 373, 379–380.).

5/2016. (III. 1.) AB határozat így összegezi: „A tulajdonhoz való jog tartalmának legalaposabb kifejtését a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat tartalmazza, melynek 2012 utáni alkalmazhatóságát az Alkotmánybíróság számos határozata megerősítette. {18/2015. (VI. 15.) AB határozat, Indokolás [26]; 25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [59]} Eszerint a tulajdonhoz való jog fogalma „nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványaival, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és 8. Erről a határozatról bővebben I. alább. funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 369, 179.] A polgári jogi tulajdonfogalomtól való elhatárolás azonban nem eredményezi a tulajdonjog részjogosítványai alkotmányos védelmének teljeskörű hiányát. A tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől – az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképpé teszi. {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [50]} Mindemellett az Alkotmánybíróság megállapította, hogy alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van. A jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű” {3387/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3177/2014. (VI. 18.) AB végzés, Indokolás [24]} [31]” A tulajdonhoz való jogra irányuló gyakorlat összegzése – más összefüggésben – a 3074/2016. (IV. 18.) AB határozatban jelenik meg, amely határozatra később még visszatérek: „Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy a 26/2013. (X. 4.) AB határozat úgy értelmezte a tulajdon védelméhez való jogot, hogy az Alaptörvény tulajdoni klauzulája – az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata és főszabály szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 10/2001. (IV. 12.) AB határozat, ABH 2001, 123., illetve 819/B/2006. AB határozat, ABH 2007, 2038, 2041.] – csak a már megszerzett tulajdont (Indokolás [193]), illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi {3209/2015.

(XI.10.) AB határozat, Indokolás [65]}. [37] Az államnak tehát nincs kötelezettsége arra, hogy a magánszemélyt a tulajdonszerzéshez vagy a tulajdon élvezetéhez segítse [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 201.; 936/D/1997. AB határozat, ABH 1999, 615, 619.].[38]

EGYÉB:

Perújítást nem kezdeményeztek az ügyben.

Felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, annak nincs helye (a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 60. § (7) bekezdése).

Budapest, 2022.07.30.

Tisztelettel:

 hitelező
kérelmező
jogi képv.
dr. Szepesházi Péter ügyvéd